

Nr 159. Folketsingets Forhandlinger.

2521

jeg foretæn kan sidste det ærede Medlem med mig ere overvundne, — men om der vil komme en Lov denne Gang, tør jeg ikke sige bestemt; at Indvandringsministeren vil forelægge en Lov derom i en følgende Session, tør jeg næsten sige som afgjort. — Dog, jeg den Beslutning at forelægge dette alle Lovudkast. Jeg troer saaledes ikke, at man har Grund til enten at behandle det Ministerium, jeg har den Ære at forestaae, eller mine Formænd nogen Rangskæb i denne Sag, men jeg mener tværtimod, at man er gaaet frem med stor Samvittighedsfuldhed. Deels har man søgt at bringe Noget tilveie, som de Naagjældende kunde være tjente med, deels havde man ogsaa først den Idee, hvad der jo ogsaa var ganske consequent og rigtig, at tage den helse-Aetidsesag for paa een Gang.

Steenstrup. Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længe, men skjøndt jeg atter skal bringe den høitærede Minister min Tak for hans personlige Betsomhed, kan jeg dog efter Alt, hvad der nu blev anført, ikke indsee, hvorledes det er muligt, at et Ministerium kan være tre Maaned om at behandle og sætte den Patient de Smaa-ting, som ligge for i dette Forslag. Hvad kan gaaes, at den høitærede Minister nu gjorde opmærksom paa, at den store Tændesag er forbanden med saa overordentlige Bøsskelligheder, og at man vel maatte overveje Sagen, fordi det ualmkelig saa i Beboernes Interesse, at de naar de engang til Lyden, til den saaledes, at de kunde være tjente med den, skal jeg bemærke, at hvad Beboerne ikke kunne være tjente med, vel stadig at faae deres Sæd og demmed deres Straasølg fra Gaardene; det er desuden engang Naad i Loven, at det ikke maa faa være endelig skal jeg endnu til, hvad den høitærede Minister gikre om, at vi til næste Session ville faae denne Lov, bemærke, at det samme sagde den høitærede Ministers Formænd i forrige Session; han træde ikke, at vi fik Loven i den Session,

47de Møde. Ordentlig Samling, 1869—70.

2522

men i den næste, altsaa i den, hvori vi mure, vilde den ganske bestemt komme. Vi faae den imidlertid heller ikke nu, men den skal komme næste Gang. Jeg vil haabe, at den næste Gang virkelig vil blive den sidste Gang.

Naben. Jeg skal ganske være enig med den høitærede Minister, naar han ikke finder det rigtigst at gaae tilbage til Aarsbestemmelsen i Loven af 19de Februar 1864; jeg troer ikke, at vi ere berettigede til at forlange denne Tidbestemmelse. Ganske vist vilde den være et Gavn af Yderne, eftersom Smaaredselen er steget Naar for Naar, men man maa ogsaa tage Hensyn til dem, der oppebære Smaaredselen. Jeg troer, at naar vi som sagt faae en Tidbestemmelse, der grændser lige op til den Tid, da vi være berettigede til at komme af med Smaaredselen, maa vi være tilfredse. Jeg kan altsaa ikke følge det ærede Medlem fra Ære (Steenstrup) i hans Anskuelse, at vi skulde tage den tidligere Lovrække. Maaskee jeg endnu, inden Debatten falder, hvort, maa tillade mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa Tiende-Loven. Vel veed jeg, at denne Sag ogsaa for en Deel ligger hos Indvandringsministeren, men jeg skulde tage meget fejl, om Naarjagen til at denne Sag ikke er bragt videre, ikke ogsaa ligger hos Kultusministeriet. Jeg troer at være saa vel underrettet i denne Henseende, at jeg kan sige, at hvis denne Sag ikke tjør havde, modt saa store Hindringer hos Kultusministeriet, vilde vi allerede dengang have faaet den. Tiendeforholdene ere ganske mærkværdige hos os. I den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere i den Nørre Dybskjær Herred, er Tienden afsløst 1847, imod et Bedeslag af reent Korn. Dette Kornbedeslag leveres til Presten in natura.

Formanden. Jeg skulde dog henstille til det ærede Medlem ikke at gaae ind paa